

Füruzan - Akim Sevgilim

Yapı Kredi Yayınları, s.31-33

Gülüşü artarak konuşmaya yeniden başlamıştı Küçük Teyzem:

“Güzelim benim, bir tanem, ne kadar güzel bir erkeksin sen biliyor musun? Ah Akim, bir genç kızın bir erkeğe ne kadar güzelsin diyebileceğine asla asla inanmamışımdır. Senin de okşanacak, sevilecek, şefkat gösterilecek birtabiâtın olduğunu öğrenmeme izin verdin. İnan seni kalpten sevdim. Beni ilk öptüğün anda bunu cihan âlem anlar zannetmiştim. Şu içimde, bağrımın altında öyle şeyler oldu ki aynaya bakamadım. Aylarca herkes beni görüp de hâlimi anlar diye, bu şayanı hayret başkalığı hissedebilir diye, neredeyse odamdan çıkmayacaktım. Ne kadar yanılmışım, kimseler büyük sevdamı anlamadı. Akim, sevdiğim, bir tanem... Sırtına ilk avcumu bastırdığım ânı unutmak ancak mezarım üstüme örtüldüğünde mümkündür. Nihayet o zaman dünyanın ve her şeyin dışına fırlatılıp atılmış olacağım. Senin sevdiğin, öptüğün her yanıma, karnıma, kollarıma, gözlerime toprak serpecekler. Fakat seni o kadar derinden sevmekteyim ki işte bu aşkın canlılığı oldukça herkes gibi ölebileceğime asla inanmıyorum.”

Küçük Teyzem, bunları sanki şenlikli bir yere doğru beraber gitmekteymişler gibi hareketler yaparak, çantasını da dirseği hizasına çekeleyerek söylüyordu.

Bahçıvan Akim onu, her yanı sevda ışıltılarıyla dolduran Küçük Teyzemi, koltuk altlarından tutup kaldırarak tam gözlerine baktı.

“Buraya geldiğimiz ilk gün sen onların ortasında duruyordun Keriman. Hani sen bana, ben sana nasıl da hemen gülmüştük. Bir sene geçti. Kendine, aşkına inanmayı, burayı terk etme arzusunu ne yok ediyor sende. Elimden her iş gelir benim biliyorsun, seni darda bırakmam, sakın korkma.”

Bahçıvan Akim de ağlıyordu. Ceketinin iç cebinden temiz bir mendil çıkarıp bastırdı gözyaşlarına.

Küçük Teyzemin gülüşü kesildi. Yeniden sarıldı genç adama. Öylece birlikte çok zaman durdular.

İki ötleğen kuşu geçerken biri limonluğun camlarına hızla çarptı.

İki sevgili hiçbir sesi duymuyorlardı. Kıpırtısızdılar. Yarabbi, ne kadar da güzeldiler.

Teyzemin parlak gür siyah saçları, Akim’in dağılmaya başlamış kızılımsı saçlarına karışıyordu.

Akim’in iri elleri teyzemin dar sırtında ağırlık yapmak istemeyen biryumuşaklıkla duruyordu.

Sonra 7:30 banliyösünün sesi onlara ulaştı. Ne yaparlarsa yapsınlar sürekli birbirlerine bakıyorlardı.

“7:30 banliyösü! Neredeyse beyefendi gelir.”

“Hat boyundaki köşkleri, ağaçları seyredermiş. Günler ne kadar uzadı değil mi? Güneş mehtap doğarken onunla birlikte batıyor.”

“Toprak, yazı yaparak, kana kana içiyor.”

“Sonra sen yaptığın arklardan bırakıyorsun suyu, Ateşböceklerinin kaynaştığı gecede, inan çiçeklerin iç geçirişini duyuyorum.”

“Senin masanın etrafında oturanların arasında olduğunu biliyorum. Ne acayip histir. Beni gördüğünü düşünüp karanlıkta sana çeviriyorum bakışlarımı.”

“Herkes uyuyunca o geniş merdivenlerden, sana doğru sessizce inmek için geçen zaman uzunluğuna her defasında şaşıyorum. Sonra gelip yakınında duruyorum. Karanlık perdelenip açılıyor, yüzünü görüyorum. Akim sevgilim. Sen nesen bilsen benim hayatımda. Üstelik ben zavallı bir kızım.”

“Sen bu yazla geçen yazın, ben erkek olduğum için başka çeşit yaşandığını mı sanmaktasın.”

“Yok, affedersin. Belki her insanın bir tek yazı vardır ömründe.”

“Eğer daha fazlasını becerememişlerse.”

“Akim sevgilim, senden ayrılırsam ölürüm.”

“Mademki öyledir, asla, hiç ayrılmayalım.”